

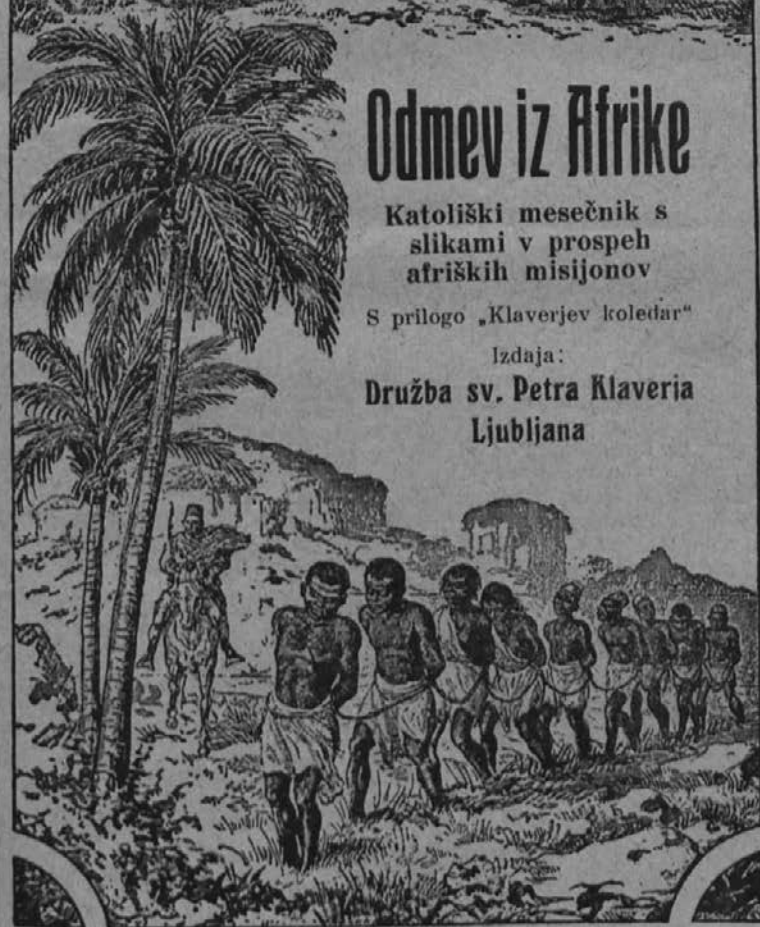
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto **10 Din**, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ **15 Din**, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Posvetitev lurske dupline v Gobabis. — Šolsko vprašanje v afr. misijonih. — Vesele stvari iz novih postaj. — Škof—šofer. Misijon Marija Trost. — Kratka misijonska poročila. Apost. delovanje sester domačink. — Uslišane molitve. — Nekaj opomb v Družbi sv. Petra Klaverja.

Darovi.

Došli naši Družbi meseca oktobra 1930.

Za najpotr. misijone v splošnem: Din 14.812·70; Š 109·70.

Za sv. maše: Din 570.—.

Za stradajoče: Din 380.—.

Za gobavce: Din 192.—.

Za odkup sužnjev: Din 4.210.—.

Za botrinske darove: Din 1.421·25.

Za zamorčke: Din 750·25.

Za katehiste: Din 540.—.

Za semeniščnike: Din 367.

Za kruh sv. Antona: Din 3.322·75; Š 37.—.

Za otroško zvezo: Din 53.—.

Za mašno zvezo: Din 1.319.—; Š 8.—.

V čast Mar. Ter. Ledóchowski: Din 275.—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 993.—; Š 4.—.

Za določene namene: Din 282.—.

Za določene misijone: Din 80.—.

Za Klaverjevo družbo: Din 358·25.

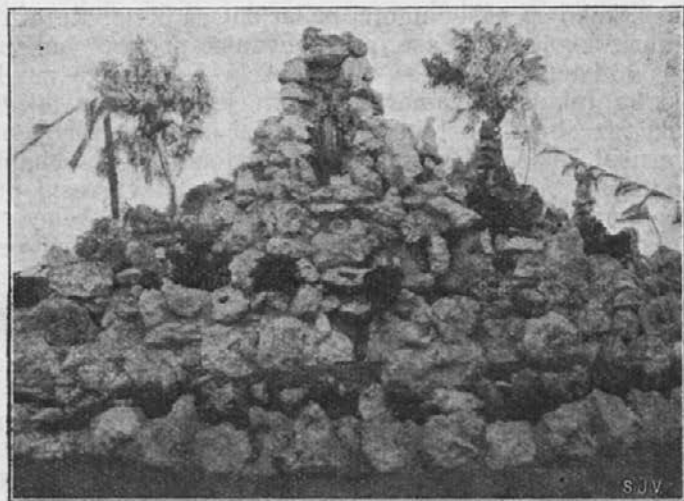
Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 943.—.

Po cerkvi Sreca Jezusovega: D. E. za odkup sužnja „Marijan“ Din 180.—.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Zbirajte rabljene znamke

in pošljite jih Družbi sv. Petra Klaverja, katera jih hvaležno sprejme in porabi v korist ubogim misijonom.

Lurška votlina v Gobabis (Soha je dar nekega dobrotnika).

Posvečitev lurške dupline v Gobabis.

(Poroča P. Dohren).

Danes naj Vam poročam o lepi slavnosti: kako je preč. škof Gotthard posvetil lurško duplino v Gababis.

Po dolgih dnevih čakanja in upanja je pred enim mesecem vendarle došla podoba iz brona, ki ste jo nam Vi naklonili. Že pred pol leta je bila obljubljena: zdaj smo jo dobili. Kako smo je bili vsi neizmerno veseli! Z velikim trudom, v potu obraza in pekoči solnčni vročini smo bili vendarle postavili duplino iz belih kvadrov. Delali smo s trudom in težavo več mesecev. Zdaj pa je dovršena in kras našega šolskega dvorišča. Je kakor zahvalnica in spomenik vdanosti naši dobri nebeški materi. Vaši Družbi gre velika zahvala za to. Ljubi Bog naj Vam tisočkrat povrne, kar ste nam dobrega s tem storili. Tukajšnje ljudstvo se bo krščansko vzgojevalo ob tej lepi podobi. Srčno želimo, da Marija pred nebeškim tronom zato prosi Boga za Vašo Družbo. Srčna hvala in tisočeri: Bog plačaj!

Preč. gospod škof sam je prišel k posvetitvi, ker je videl, da bo to zelo vzgojno za ljudstvo. Naši cerkveni pevci so se naučili najlepših pesmi. Škofa so sprejeli s krasnim „Ecce sacerdos magnus!“ ko je vstopil slovesno v cerkev. Peli so krasno večglasno latinsko mašo. Vsi smo

strmeli, kako so naši zamorci nadarjeni za petje. Ko bi dobrotnica, ki je na Vaše posredovanje podobo omislila, mogla biti navzoča, bi se bila navzela še večjega navdušenja za tukajšnje zamorce. Škofu je veselje in tolažba sevala raz obraz, ob tem kar je slišal in videl. Da je bila slovesnost še lepša, so skoraj vsi pristopili k sv. obhajilu, da obhajajo ta praznik z Jezusom v srcu. V slovesni procesiji smo šli proti votlini. Deklice so imeli vence na kodrastih glavicah, dečki so bili opasani z modrimi pentljami, vse ljudstvo pa snažno in praznično oblečeno. Zvonilo je po vseh bližnjih cerkvah. Ob votlini je škof vzdal kamen iz prave lurške dupline in potem votlino blagoslovil. Krasno so donele lepe Marijine pesmi venkaj v puščavo. Vse je pobožno klečalo pred Marijino soho in molilo in pelo naglas. Naposled je vse ljudstvo enoglasno zapelo „Hvala večnemu Bogu.“

Zvečer je vse pričakovalo nadaljnega. Slovesno zvenenje je vabilo vse vdeležence k lurški duplini. Polno svečic je bilo prižganih na skalah okrog votline, kar je posebno povečalo slovesnost. Nebeška mati pa je stala visoko gori na skali sredi morja lučic. Okrog nje pa polno njenih otrok, ki so se zbrali, da ji pojo v čast. Peli so navdušeno: „Pozdravljena, delivka vseh milosti!“ in mnogo drugih lepih pesmi. Potem je škof pridigoval v jeziku Namas o Lurdu in o Marijinem usmiljenju. Vse je poslušalo tiho in pobožno. Naj bi pač vsi sedaj iskali pomoči pri lurški Mariji in jo našli, da bi potem tudi mi v Afriki imeli svoj Lurd.

Zdaj se bo res začela božja pot. Vsak dan bodo prišli semkaj šolski otroci in bodo molili za srečo in blagoslov tistih, ki so pomagali, da se je mogel postaviti ta spomenik Materi božji. Vsak, ki bo mimo šel, bo pobožno pozdravil Marijo in njeno srce razveselil. Marija pa se naj milostljivo ozira na svoje črne otroke, da jo bodo le-ti vedno bolj ljubili.

Šolsko vprašanje v afriških misijonih.

Šolsko vprašanje dela misijonarjem v Afriki vedno večje težave. Kolonijalna oblastva zahtevajo šol; domačini hrepene po izobrazbi. Napram temu katoliški misijonar ne more biti ravnodušen; zlasti ker razne sekte ne štedijo z denarjem za ustanovitev raznih šol. Kdor ima mladino za seboj, tega je prihodnjost. Kakršen duh vlada po šolah,

takega duha bo bodoča generacija. Žal so misijonarji revni, vsled česar ne morejo ustanoviti toliko šol, kot bi bilo potrebno, niti jih morejo vzdrževati. Naj slede odlomki iz pisem, ki osvetljujejo to vprašanje.

Misijonar s svojimi črnci prosi podpore za otvoritev krščanskih šol.

P. Brandt, načelnik misijona Ndekesha Kasai, belgijski Kongo:

„Misijon čezdalje bolj narašča. Številke pričajo o tem. Imamo nad 700 dečkov v naši osnovni šoli in pod tem številom kar zdihujemo. Vsako verando in pomol smo

porabili za šolski prostor. Po vseh kotih misijonišča leže razbite tablice ali stoje lesene klade, ki služijo za šolske klopi. Med učenci so nekateri, ki morajo po 4 do 5 dni daleč v šolo. Seveda morajo večkrat ostati pri nas in tedaj prenočujejo kar na prostem. Zdaj bomo dovršili šolsko poslopje, ki bo 40 m dolgo.

Tudi sestre imajo dela čez glavo. Došla je še ena; zdaj jih je pet. Nad 400 deklic obiskuje njih šolo. Nad 200 deklet se pripravlja na sv. krst ali na sv. zakon. Ena sester (ki je pa izjema) poučuje dnevno 6 ur na osnovni šoli. Poleg tega nadzoruje ročna dela in mora izpolniti še vse obveznosti svojega reda. Ona je res vzor nam vsem.

En duhovnik in jaz morava vsak dan spovedati 600 ljudi, časih celo 800. Sv. obhajil je res mnogo. Monsignor je prišel na svojem birmskem potovanju k nam tisto jutro po božičnem dnevu in je ostal do Novega leta. Tisti teden je bilo nad 11.000 sv. obhajil.

Te številke govore same po sebi. Iz tega vidite, da je denar, ki nam ga pošiljate, res dobro naložen. Ako bi nas ne stiskala revščina, ki je naša največja nadloga, bi bil župnik v Ndekeski najsrečnejši človek pod solncem. Toda težave morajo biti; s temi nas ljubi Bog preizkuša za dobro.“

Msgr. Moh n, od sinov presv. Srca, Lydenburg:

„Šola to je naša nada. Celó črni protestantje izprevidijo, da so naše šole na boljšem glasu kot njihove. Borimo se za duše otrok. Neverjetno hitro se sekte tukaj širijo; to je pravi Babilon samih sekt, kot ga še nisem nikjer videl. Protestantovski element se kaže zlasti v tem, da, komur ne ugaja ena sekta, se kar na lastno pest odcepi od nje in ustanovi svojo. In kako hitro dobi vsaka nova sekta svojih pristašev! Tu v lydenburški okolici je neki črnc, ki se izdaja za boga. Tudi on ima somišljenikov, čeprav ne mnogo. Njegova zemeljska nebesa so seveda tudi po tem . . .

Sekte se prizadevajo na vse načine, da bi dobile otroke zase. Z našim šolami sem prav zadovoljen, kajti učitelji-domačini so prav izvrstni. Dal Bog, da bi tako ostalo!“

P. Manuel O. T. M. Silva Porto, Angola:

„Naš misijon napreduje. Imamo 49 šol. Še več bi jih lahko ustanovili, ko bi imeli sredstva za vzdrževanje katehistov. Pa ne vem, če mi bo mogoče teh 49 šol vzdržati, kajti za vsakega katehista bi potreboval 300 frankov, ker

za. manj mu ni mogoče živeti. Treba bi mi bilo torej 14.700 frankov. Kje naj jih vzamem?

Vesele stvari iz novih postaj.

Apostolski vikarijat Kilimandžaro.

Piše P. Rudler iz kongregacije Očetov sv. Duha.

Koncem preteklega mesca sem se zadržal en teden v misijonu Potive. Ljudstvo tod je zelo prijazno in mala četa kristjanov prav zgledna. Takoj ko sem prišel v ta kraj in bil še truden od dolge hoje po vročih in pekočih

Zamorci nesejo težko bolnega v misijon.

afriških potih, so mi 4 možje prinesli kristjana po imenu Benedikt, ki je ležal v hudi mrzlici. Zavit je bil v plahto in so ga nosili visečega na drogu. Ko je zaslišal glasni tam-tam (to je mesto zvonjenja), in se zavedel, da je misijonar blizu, je prosil, da bi ga rad videl. Takoj sem ga previdel za smrt in sem mu podell sv. poslednje olje in blagoslov za umirajoče z odpustki. Sv. popotnico je mogel prejeti šele drugi dan po sv. maši. Vsi kristjani in kate-

humeni so me spremili na potu k njemu. Pagani in muslimani so se vedli zelo spoštljivo, ko smo šli mimo njih. Po sv. obhajilu me je prosil bolnik, če bi smel še ostati v hiši za katehiste, da bi ga mogel vse dni obhajati, dokler bom v Potive. Rekel je: „Pot v nebesa je strma, zato se treba pohigati in preskrbeti.“ Ob 3. uri popoldne je začel umirati. Hitro so me poklicali. Ko sem ga tolažil, je odgovarjal tiho s tresočimi ustnicami. Molil sem ž njim Ave Marijo v jeziku Kiswaheli; med molitvijo je izdihnil. Še tisti večer smo ga pokopali. To je bil prvi katoliški pogreb v tem kraju in je napravil globok vtis. Drugi dan sem maševal za umrlega.

Katehist Rafael mi piše, da se želi 6 muslimanov učiti katekizma. Obenem so se odločili, da bodo svoje otroke rajši k nam pošiljali v šolo kot v angleško cerkev, ki jih je že bila hotela zvabiti.

Škof — šofer!

Dobri Bog je dal, da je prevzvišeni škof Mihand, apostolski vikar v Tabori, prišel do lastnega avto. Avto-voznje pa za misijonarja niso zabava. Dokaz temu sledeče poročilo P. Ciavattoni od Belih očetov:

Škof Mihand je naslednik škofa Leonarda v vikarijatu Tabora. Napravil je prvo službeno potovanje po severozapadnih misijonih svojega vikarijata. Mislili smo, da ga je spremljal kak misijonar; pa je vzel s seboj le mladega zamorca kot spremljevalca in služabnika. Škof je sam šofiral svoje vozilo, ki je bilo do vrha naloženo z zaboji za misijonske potrebe. Sprejemali so ga po možnosti slovesno. V nedeljo je birmoval v misijonu Kahama, kjer je mnogo kristjanov, za v pondeljek se je odločil za Uširombo, ki je najstarejši misijon v vikarijatu in je tam že večkrat bival apostolski vikar. Je ta kraj 90 km severno od Kahame. Zelo slaba cesta pelje tja skozi gost gozd, ki je poln divjih zveri. Tudi je ta gozd kotišče muhe Tsetse, ki povzroča nevarno spalno bolezen. Škof je želel, da ga jaz spremljam, da se utrdim po bolezni, ki sem jo ravnokar bil prestal. Z nama se je vozila tudi mati Jakoba, prednica Belih sester, da obiše zavod sester v Uširombo. Tudi smo vzeli na voz 6 mladih zamorcev, ki so se stlačili med zaboje. Šofiral je škof, ker mi drugi tega nismo večji. Prvih 20 km je prešlo prav po sreči, naenkrat je pa zadnje kolo spustilo sapo. „Saj imamo rezervno pnevmatiko“,

pravi škof. In res se je zgodilo. Zopet smo brzeli dalje. Po 10 km je počilo, kakor da je kdo ustrelil iz puške: nova pnevmatika se je pokvarila. Kaj naj počnemo? Kdo naj popravi prvotno pnevmatiko? Škof tega ni znal, ker je še novinec v tej stvari. Poskušali smo, da bi razumeli tajne mehanike, a ni šlo. Bilo je že poldne, a mi smo bili še vsi na starem mestu. Solnce je pripekalo, tsetse-muhe so nas nadlegovale, v vsem gozdu pa niti kapljice vode.

Škof nam je priporočil, naj se priporočimo Mali Tezeji, ki je zavetnica misijonov. In glej: priropotal je avto indijskega trgovca, ki nas je rešil iz zadrege s tem, da nam je dal na razpolago svojega mehanika. Po dolgem trudu se mu je posrečilo popraviti škodo, tako da smo ob solčnem zahodu nadaljevali vožnjo. Toda po nekaj kilometrih je bila cev zopet prazna.

„Za danes smo opravili!“ je rekel žalostno škof. „Treba nam bo tu prenočiti, ker solnce že zahaja.“ Zakurili smo ogenj, da se obranimo zveri. Neki avto, polno natrpan z ljudmi in blagom, je privozil mimo; bili so Arabci, ki so se vračali v Bukobo. Prosili smo jih, naj vzamejo mater prednico v Uširoombo, kar so tudi storili.

Sedel sem poleg škofa v avtu, kjer smo skušali, da bi nekoliko zaspali. O polnoči je indijski trgovec vozil nazaj in je bil pripravljen, da nam odstopi svojo pnevmatiko. Nato je vozil dalje. Ko se je storil dan, smo takoj popravili avto in se odpeljali dalje. Prevozili smo 30 km, ko so nam prišli naproti ljudje iz Uširoombo in nam prinesli okrepčila. Že od včeraj je tam čakalo mnogo ljudi na škofa. Toda še so nas čakale težave. Zdaj je začelo šepati prvo kolo; zlomila se je os. Vozili smo počasi, a kolo se je odločilo od osi in zopet smo obtičali. Potrpimo, morda pride mimo kak avto. In res, božja previdnost nam je hotela dobro. . . . Ob 4. uri popoldne smo bili vendarle v Uširoombo.

Pestra množica nas je sprejela. Bobni in slavnostno streljanje nas je pozdravljalo. Patri in sestre so prišli v procesiji na čelu mnogobrojnih kristjanov, ki so vihteli zastavice v rokah. Škof je imel umazan talar vsed vožnje, a so ga vseeno vneto pozdravljali. Po malo minutah je bil preoblečen v duhovska oblačila in korakal pod baldahinom v misijonsko cerkev. Kakšna izpremema! Šel sem ob njegovi strani in mislil: Kakšen razloček med apostolskim vikarjem v Afriki in dijecezanskim škofom v Evropi! In vendar — škofa sta oba!

Pa misijonski škof rad sprejme podobne neprilike, da more ponesti kraljestvo Jezusovega srca med divje narode, ki mu jih je Bog izročil v dušno oskrbo.

Misijon Marija Trost.

Misijonar Rafael Kolene piše Družbi sv. Petra Klaverja:

Zopet je priromala ena pošiljka od Vaše družbe na mene, topot iz Brna. Bile so notri samo lepe reči: cerkveno perilo in tudi oblekce za otroke in dekllice. Tudi nekaj denarja sem še posebej dobil. Ljubi Bog naj Vam tisočkrat povrne in vsem blagim dobrotnikom! Zmiraj pride kaj lepega od Vas za naš misijon. Ne morem Vam povedati, kako smo Vam vsi hvaležni: misijonarji, zamorčki in še posebno jaz, Vaš rojak. Iz dobrotnosti Klaverjeve družbe se vidi, kako veliko delo je storila Vaša ustanoviteljica Marija Terezija tukaj na zemlji. In koliko sedaj v nebesih stori za misijone, to pa je znano le ljubemu Jezusu. Res, iz vsega srca želim, da bi jo mogli kmalu častiti na oltarjih.

Večkrat sem dobil od Vaše družbe kako njeno podobico, pa kako hitro jo moram oddati, ker vsak jo hoče imeti. Zadnje sem dal enemu mojih sobratov za god, ki ga jutri obhaja (praznik sv. Mihaela nadangela). Napravil sem stem mojemu sobratu veliko veselje, saj je naš rojak, doma iz Horjula pri Vrhniku. Letos je prišel sem v naš misijon in imava skupno delo na vrtu.

Upam, da ste moje zadnje pismo prejeli. Kaj ne, zmerom sama beračenja. Pa boste oprostili, saj veste, da se tu vse hitro raztrga, družino pa imamo vedno večjo. Letos na Božič jih bo zopet 50 prejelo sveti krst in ti vsi so reveži, ki nimajo nič. Pri nas imamo okrog 40 fantkov in dekllic na stanovanju in hrani, ti vsi ne dobijo zdoma prav nič. Večkrat slišimo stariše praviti, če hočete naše otroke v Vaši veri vzgojevati, potem jih morate tudi sami oblačiti in hraniti. Zopet drugi pride in pravi: tu imaš mojega fantka, samo hlačice mu moraš dati ali pa srajčko, ki ima vso raztrgano. Glejte, blagi sotrudniki in sotrudnice, kakšne skrbi ima misijonar in kako lepo delo storite, ako ga podpirate.

Veliko porabimo tudi za bolnike in zdravila. Za bolnike imamo eno hišo in dve veliki sobi. Koliko jih je že v krstni nedolžnosti pohitelo k ljubemu Bogu. O šolah

sem Vam pa že zadnjič poročal, kako tep napredek imamo: ena šola v Marija Trost in šest šol v okolici. Vse so jako dobro obiskane, tako, da še prostora ni zadosti. Pa nas že spet kličejo drugam in zamorci sami prosijo, naj postavimo šole, da nas ne bodo protestantje prehiteli, ki so veliko pred nami prišli sem. Upamo, da bo ljubi Bog tudi v bodoče blagoslovil naša dela. Vse bi še hitrejše šlo, samo, če bi imeli več sredstev. Trdno upamo, da nam bo Vaša družba še vnaprej pomagala.

Naše protestante to jako ježi, da delamo vedno nove šole in še posebno zato, ker nam protestantje in kalvinisti sami dajo svet, da moremo postavljati šole. Sporočam Vam še, da smo imeli pri nas letos jako dolgo zimo — od srede aprila do konca avgusta. Nato je bilo nekaj dni toplo, sredi septembra pa zopet strašna burja, mraz in sneg, da nam je vse na polju pozeblo. Pa kaj hočemo: Gospod je dal, Gospod je vzela, ime njegovo bodi češčeno.

Še enkrat Vam kličem: ljubi Bog naj Vam vse tisočero povrne! Lepo se priporočam še v prihodnje, saj veste, da mi vsega potrebujemo. Tudi v molitev se Vam priporočam in vse ljube dobrotnike najlepše pozdravljam, Vaš vdani in hvaležni rojak

Fr. Rafael Kolenc

Kratka misijonska poročila.

Msgr. Thevenoud, apostolski vikar v Uagadugu (Zahod. Afrika): „Misijon v Reo, ki so ga bile zadele mnoge nesreče, se je zdaj že skoro popolnoma opomogel. Ker je bila zasilna cerkev premajhna za vse vernike, smo morali začeti zidati večjo, ki bo v par mesecih dozidana. To bo najlepša cerkev v vikarijatu, dolga 40 m, široka 15 m. Misijonarji živijo v pomanjkanju in jih je tudi bolezen mučila to leto. Izgubili smo enega brata, ki nam je bil v veliko korist. Zato je treba vedno ponavljati: „Žetev je zrela, žanjcev ni.“ Prosim, da skupaj z nami molite za delavce v vinogradu Gospodovem.“

P. Martiniere, od Očetov sv. Duha, francoska Guineja: „Vsled zdravila zoper gobavost, ki ste

nam ga poslali z navodilom vred sem začel sedaj to grozno bolezen metodično zdraviti na več otrocih. Saj ni mogoče, da bi zdravil vse gobavce, kar jih je. Dozdaj smo bolne otroke pošiljali domov, zdaj jih bomo pa pridržali. Vem, da bomo zadeli na odpor staršev, ki nas še premalo poznajo in ne zaupajo nam in našim zdravilom. Traja pa dolgo, predno si pridobiš zaupanje domačinov, ki imajo sami neko sredstvo zoper gobe in mu brezpogojno zaupajo. Res se po tistem zdravilu bolezen včasih zboljša, popolnoma pa se ne ozdravi.“

Msgr. Grimault, apostolski vikar Senegambije (Zah. Afrika): „Pri nas še vedno razzaja kuga. Pobrala je že enega otroka v našem misijonu. P. Walter bo

začel zidati kapelo v Longa in mu bo zelo prav prišel denar, ki ste nam ga poslali. Kapelico sv. Marte pa smo nehali popravljati, kajti stroški so le preveliki; morebiti bomo kdaj pozneje zopet začeli z delom. — P. Jakvin še ni začel zidati cerkve, ker se še ni odločil za prostor. — V Dakarju smo ustanovili farno šolo in dela dobro napredujejo. Povsod zidajo. Tu popravljajo zasilne kapelice, ki so postavljene iz ilovice in s slamo krite; drugod pa zidajo nove in večje. Statistike letošnjega leta so razveseljive. Za vse to se moramo zahvaliti Bogu in dobrotnikom, ki molijo in se žrtvujejo za nas. Vaša Klaverjeva družba je naša največja dobrotnica.“

P. Jožef Roch, Belih očetov, Urundi (Vzhod. Afrika): „Vaša ustanoviteljica je umrla, a Vaše delo, ki je v veselje sv. očeta, živi. Pokojna grofica Ledóchow-ska pa v nebesih še nadalje skrbi za misijone. Zelo želimo, da bi bila prišteta blaženim. To bi bila čast za njeno domovino in pobuda vsem prijateljem misijonov.“

V primeri z drugimi kraji v Afriki je vikarijat Urundi gosto naseljen; vendar splošnega ljudskega štetja še ni bilo. Zdaj imamo 11 misijonskih postaj. Izmed teh sta dve pred 4 leti mnogo trpeli vsled lakote. Pač so tisti kraji tako rodovitni kot drugi, toda kadar manjka dežja, zemlja čisto nič ne obrodi. Vlada pomaga s tem, da deli žito za setev, toda bilo bi ga treba neznanse množine, pa bi še ne zadostovalo, kajti žetev je bila vsa zadnja leta nezadostna. Ljudje so silno upadli. Iskati morajo živeža v okolici, zato prihajajo

neredno h katekizmu. Zadnje mesece siho jih 215 v sili krstili. — Navzlic temu smo polni upanja za prihodnost, kajti v marecu je deževalo.“

P. Santambrogio, od Sinov presv. Srca, ekvatorijalni Nil: „Gorečnost za mojo malo cerkvico me razjeda. Potreboval bi kelih za sv. mašo, ker ta, ki ga sedaj rabim, je izgubil vse zlato, a ga tu nihče ne zna pozlatiti. Še ena prošnja: Rad bi imel 6 svečnikov meter visokih in še razpelo zraven. Moja cerkev je 30 m dolga in 20 široka. Ob nedeljah in praznikih so na oltarju svečniki iz bambusovih palic, ki so prevlečeni z bronzo.“

Lakota je prenehala, revščina pa še ne. Skušamo, kako bi našim kristjanom pridobili dela, da bi si mogli omisliti potrebno obleko; vendar moramo gledati, kako je mnogo moških, a tudi ženskih pokritih le z malo eunjami. To leto nam prete tudi kobilice, ki bodo povsod, kamor se bodo spustile, grozno opustošile polja in travnike. Vosednji postaji so jih že videli kot preteči oblak nad seboj. Ni moči na zemlji, ki bi jih mogla pregnati. Vse požro: listje, nasade, drevesno lubje, tako da za njimi ostane grozna puščava. Kaj naj storimo? Drugega ne moremo, ko Bogu prepustiti za-devo; on naj vodi usodo te deže.

V Kittgum je približno 5.000 kristjanov, ki živijo raztreseni po obširnem okolišču. Z malimi izjemami ostanejo vsi zvesti svoji veri in so res dobri kristjani. Pretekli mesec smo imeli 125 krstov in 35 zakonov. — Prosim podpore za deklško šolo, kjer se deklice vzgajajo v pristno krščanskem duhu.“

Apostolsko delovanje sester-domačink v Abomeju (Dahomey).

Pismo sestre Ivane Marije svoji vrhovni prednici.

(Konec.)

Nedavno sta našli nesrečno mlado deklico, ki jo je metala božjast. Bila je vsa shujšana in niti najpotrebnejše obleke ni imela. „Ti si zelo uboga; midve pa sva služabnici ubogih in ti hočeva pomagati. Kako ti je ime?“ — „Mahn gbe“ = (glas božji).

„Ali bi želela postati tudi otrok božji?“

„Rada!“ odgovori nesrečnica, ki najbrž še nikdar ni slišala prijazne besede, in se je oklenila roke sestre Marije. Ta se je stresla ob dotiku roke te nesrečnice. To svojo slabost je pozneje meni razodela in dostavila: „To ni bilo prav, mati. Takoj sem spoznala, da to ni prav in sem jo potem objela.“ In je povedala naprej: „Deklica naju je peljala na svoj dom. Njena mati je umrla, oče pa je šel po svetu. Imela je le borno kočjo; tu je ležala skoro brez obleke, bolna na mrzlici. Včasih ji je kdo prinesel kaj jesti, večinoma je bila lačna . . . Takoj sem jo krstila na ime Neža. Še večkrat sem jo obiskala in ji prinesla jedi. Kako me je bila vselej vesela! Jedla je z veliko slastjo, tako je bila lačna. Čez mesec dni je umrla. Rekla sem njenim sorodnikom, da ostane zanje rajnka deklica „glas božji“. Krstila sem tudi neko starko iz njenega sorodstva, več drugih pa dobro pripravila za sv. krst.“

Prednica „služabnic ubožcev“ v Abomey je sestra Elizabeta od sv. Trojice. Stara je nekako 40 let (v teh krajih nihče ne ve natančno za svojo starost), je velike postave in častitljivega nastopa. Ker je doma v obrežnih deželah, ni tako temno-črna kot so to druge iz severnih krajev. Tako barvo imenujejo rdečo in velja pri črncih za lepo; toda na nas dela taka barva vtis mlečne kave. Je zelo dobra, odločna, delavna, živahna in prav dobro vodi svojo malo družino. Kadar v odmoru pripoveduje kako zgodbo o svojih starih varovancih, moramo občudovati njeno mimiko in gestikulacijo. Je pač talent v svoji vrsti. Ti veliki otroci silno ljubijo pripovedi in jih znajo tudi nad vse živahno pripovedovati.

Razume se, da se častivke fetišov ne morejo vstavljati tolikemu ognju, dobroti in veljavi.

Sestra Elizabeta je imela že dolgo nekega dobrega starca na piki, ki je bil dušno prav dober, njegova žena pa je mnogo držala na fetiših. Nekega dne pa starka

zboli . . . Kako razburjenje! Sestra Elizabeta obiskuje hišo še bolj pogosto, donša malih darov, prav rahlih manjokinih koreninic, kuhana koruzna zrna ali celo v vodi kuhani riž, kar je zelo cenjena jed. Vedno isti sprejem: starec je vesel, starka se jezi. Kaj naj stori sestra Elizabeta? Nekaj časa starca podučuje — dalje ne pride. On je dovtopen za besede, ampak furija je vedno za petami. Ugovarja, godrnja, in pravi, da ne bo nikdar dopustila, da bi ji moža krstili. Neko jutro, bilo je 24. junija, je bil starček zelo slab. Ni bilo dvoma, da bo živel le še par ur. S slabotnim glasom je prosil, naj prinese pručico. „Ne!“ je kričala žena nad sestro, „poberi se, nič nočem od tebe, ne riža ne vode, ne bližaj se njegovemu ležišču.“ Umirajoči je ležal na tleh, ker tako je tamkaj navada.

„Sv. Janez Krstnik, pridi mi na pomoč!“ je molila sestra Elizabeta. In glej čudo! V svojem obupu je starka bežala ven pred hišo, da bi kričala in bi se jok in kričanje dalje slišalo. Ta trenotek je bil ugoden. Sestra se je nagnila k umirajočemu: „Odpri oči in me poglej. Ali hočeš biti otrok božji?“ — „Da.“ — „Ali boš še častil fetiše?“ — „Ne.“ — „Ali hočeš krščen biti?“ — „Da.“ — „Janez Krstnik, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.“ — Hitro mu je obrisala čelo z brisačo, hitro skrila steklenico . . . Nato je prišla starka in z njo kopica ljudi, ki so vsi grdo gledali. Koča je bila temna in ozka. Prišli so čisto blizu. Sestra Elizabeta jim je stopila nasproti in vila roke: „Ah, ljubi moji, vaš oče vas bo sedaj zapustil, ah, pogledajte ga še enkrat!“ In kričala in jokala je z njimi, krtila z rokami kakor oni in medtem dobila izhod iz kočice skupno s svojo spremljevalko, ki je bila še novinka in v silnem strahu.

Se tisti večer je bil Janez Krstnik v nebesih.

Kaj naj Vam še povem? Ko Vam pišem, se moje pero ne utruja, saj vem, da bo vsaka vrstica prisluzila kako molitev. Molitev pa je najboljše orožje. Gotovo molitev dobrih duš v Evropi odpira nebeška vrata tukajšnjim umirajočim. Saj so to tako dobri ljudje, odkupljeni s krvjo Sinu božjega, rešite jih v njih zadnjih trenutkih. Skoro vselej, ko grédo od doma, imajo sestre priliko, da koga krstijo. Ali ni to res čudež? Krsti umirajočih, otrok in starcev! O, ko bi jih bilo še več! Moliti moramo in še več žrtvovati, da dosežemo poklicev, ki bodo vztrajali, se izobrazili in razvili do popolne ljubezni in življenskih čednosti, katere njih stan od njih zahteva.

Je to res težka naloga; kajti ne gre le za krst umirajočih; treba bi bilo k temu pritegniti še mladih deklic in

krščanskih žensk. In pri tem, koliko poizkusov, koliko neuspehov!

Sam na sebi prekaša rod Dahomeycev vse druge v tej nesrečni Afriki. Je inteligenčen, delaven in trden. Toda od narurne postave do postave Kristusove vodi pot preko prepada. Strašne nesramnosti prednikov težijo duše potomcev. Nekaj drugega je sprejeti resnico z vso dušo, nekaj drugega da izpolnjevat zapovedi vse svoje življenje. Res, milost je tu in sv. zakramenti delujejo; toda kdo izmed kristjanov, ki smo otroci krščanskih starišev, bi si upal vreči kamen na otroke paganov? Ponižajmo se rajši in Boga zahvalimo, da nam je dal krepostnih prednikov.

Naj sklenem z ljubko sliko: Včeraj je prišla neka starica, da bi se učila katekizma. Že več let se ga vztrajno uči, čeravno si silno težko kaj zapomni. Zdaj pa vendar že zna napraviti križ in brez jecljanja odgovarja na nekatera katekizmovna vprašanja, n. pr. „Mahn dokpo ve — Le en Bog je.“ Toda v svoji dobrodušnosti bi rada več, vsaj prve stavke Ave Marije. Kakor hitro je prišla, že so bile pri njej tri naše notranje učenke, posadile so jo na klop in vztrajno ponavljale ž njo: „Zdrava Marija, milosti polna . . .“ Ubožica bo najbrž šele v nebesih znala „Ave Marija.“ Prav gotovo pa se Marija v nebesih smehlja, ko gleda razorani obraz starke sredi ljubkih mladih obrazov njenih učiteljic in njenih živahnih oči, ki se v svoji gorečnosti in pričakovanju upiraje v usehle veke ukaželjne starke. To so Kamila, Terezija in Magdalena. Priporočamo Vam jih v molitev.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

V neki zelo opasni in neugodni zadevi smo proti vsakemu človeškemu pričakovanju dobili pomoč naše ustanoviteljice. Milost nam je došla 15. okt. t. j. na god naše drage ustanoviteljice.

Marija Falkenhayn.

Na priprošnje pokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske sem dobila pomoč v zelo težki zadevi.

S. M. H. misijonska
sestra dragocene Krví.

Neka žena, ki sta dva zdravnika izjavila o njej, da ji ni pomoči in da bo v 12. urah mrtva, je ozdravela, ko so ji položili na prsa relikvijo in podobico Marije Terezije Ledóchowske. Obljubila je 8.000 Din za misijone. Tako nam poroča preč. gospod

J. D.

Pošijam Vam 300 Din, ki sem jih nabral za stradajoče. Priznam, da sem izprva šel s težkim srcem na novo zbirko, ker

sem nedavno bil nadlegoval svoje znance v razne namene; toda zatekel sem se k Vaši ustanoviteljici, ker je denar, ki ga mislim nabrati, v tako dobre namene. In res mi je takoj pomagala ter mi izproila naklonjenost darovalcev. V treh dneh sem imel vso svoto skupaj.

A. J.

„O Marija Ledóchovska!“ tako sem v januarju večkrat molil, že dvakrat si mi pomagala v neki zadevi, še enkrat mi pomagaj še v težjem slučaju. Moreš mi pomagati, moraš mi pomagati, gotovo mi boš pomagala.“ In res mi je čudežno pomagala 11. dan moje devetdnevnic. Ne najdem besed, da bi izrazil svoje veselje. Poslal sem denar za odkup štirih paganskih otrok in obljubil, da to objavim.

A. P.

Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za večkratno uslišanje ter pošiljam obljubljen dar 60 Din. Priporočam se ji še nadalje.

M. G. Golek.

Veliko sem čitala v „Odmevu“, kako so bile na priprošnje vaše ustanoviteljice, služabnice božje Marije Terezije uslišane prošnje v vsakovrstnih zadevah. Tudi jaz sem se v moji potrebi z zaupanjem zatekla k njej in obljubila 20 Din za misijone, če bom uslišana. Nad vse pričakovanje mi je bilo hitro pomagano, zato se ji pristréno zahvaljujem in pošiljam obljubljeni dar.

M. R.

Zahvaljujem se M. Ter. Ledóchowski za zadobljeno zdravje in darujem za misijone Din 20.—

K. S. Jezero.

V čast Mar. Ter. Ledóchowski za kruh sv. Antona L 6.—

J. K. Podbrdo.

Zahvaljujem se blagopokojni gr. Mariji Tereziji da mi je izprosila ljubo zdravje, da sedaj zopet lahko glasno govorim. Pošiljam 500 Din njej v čast.

Ž. Z. Maribor.

Pošiljam 100 Din kot zahvalo za dobljeno zdravje na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske. N. iz Pokleka.

Na priprošnje Marije Ter. Ledóchowske sem dobila zopet zdravje. Iskrena jej hvala.

Mar. družbenka, Šmartno.

V silni dušni in telesni bedi sem klicala Mar. Ter. Ledóchowsko na pomoč ter obljubila dar za najpotrebnejše misijone, če bom uslišana. Moja velika priprošnjica mi je izprosila, da je izšlo vse srečno. Srčno se ji zahvaljujem in pošiljam za najpotrebnejše misijone 20 Šil. Priporočam se ji še v bodoče.

T. S. Hlodišče, Koroško.

Zahvaljujem se gr. Mar. Tereziji Ledóchowski, ki je po večkratni devetdnevnic izprosila mojima hčerkama dobre službe. Sedaj jo še prosim, da bi obe točno mogle izvrševati svoje dolžnosti.

F. P., Brežice.

Zahvaljujem se služabnici božji gr. Ledóchowski za dobljeno zdravje in pošiljam obljubljen dar za najpotrebnejše misijonske namene. Priporočam se ji še v bodoče.

A. K.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razzodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razzodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razzodbo apostolske Stolice.

Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:

E. H., Log, za zdravje svojega sina in obljubi dar L 100.— ako bo uslišana. — A. B. Postojna, se priporoča M. Ter. Ledóchowski in sv. Mali Tereziki za ljubo zdravje. — S. K. v neki važni zadevi. Če bo prošnja uslišana, obljublja dar za misijone. — A. B. Hrastnik, v veliki stiski in pošilja dar 20 Din. — N. N. za ozdravljenje drage mamice, v ta namen botrinski dar 100 Din zam. deklici „Ana“ in 20.— Din za Kruh sv. Antona. — A. K., Celje, v neki težki družinski zadevi in pošilja dar 20.— Din. — S. K. v neki nujni zadevi in obljublja javno zahvalo in dar za misijone, če bo prošnja uslišana. — M. in J. N. se priporočata v težki boleznih in obljubljata zahvalo in dar, če bo prošnja uslišana. Pošiljata iztočasno 100 Din v čast služabnici božji Mar. Ter. Ledóchowski. — P. A. Ruše, se priporoča za zdravje in pošilja Din 100 ter obljublja, da se bo Družbe stalno z majhnimi darovi spominjala, če bo uslišana. — N. N. v neki zadevi in daruje 30 Din.

„Na vso moč sem prepričan, da se širi med zamorci neodoljivo hrepenenje po pravi sreči in resnični zadovoljnosti, ki jo morejo dobiti le v katoliški Cerkvi. Velika je torej dolžnost, da povsod sezidamo mesto na gori in prižgemo luči, da jih vidijo vsi, ki še blodijo v temi nevere.“

Msg.r Meysing, apostolski vikar v Kimberley.

Nekaj opomb o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrecnim dovoljenjem tedaj vladajočega sv. očeta Leona XIII. leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. jo je sv. stolica končnojavno potrdila.

1. **Namen družbe.** Pomagati hoče pri spreobrnjenju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. **Ustroj družbe.** Obsega: versko družbo „pomožnih misijonark“, na katero se priklopijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

3. **Sredstva.** Z besedo in tiskom skuša družba buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in z darovi v denarju ali drugih v misijonih potrebnih rečeh (z obleko, svetinjcami, rožnimi vencami, mašno obleko, kelhi, monštranjami itd.). Tudi skuša družba potom svojih listov vzbujati misijonske poklice.

4. Posamezni oddelki. 1. Mašna zveza (enkratni prispevek 5 Din). — 2. Udeležniki (letno 3 Din). — 3. Otroška zveza za Afriko (letni prispevek 1 Din). — 4. Kruh sv. Antona (poljubni dar). — 5. Botrinski dar za paganskega otroka (najmanj 90 Din). — 6. Darilo za odkup sužnjev (za enega najmanj 180 Din). — 7. Darilo za posinovljenje zamorskih katehistov (letno 1200 Din). — 8. Darilo za posinovljenje zamorskih semeniščnikov (letno 1200 Din). — 9. Ustanove za zamorske semeniščnike (glavnica 30.000 Din). — 10. Zveza afriškega tiska (letni milodar 15 Din). In še druge slične ustanove.

5. Obseg. Družba sv. Petra Klaverja ima svoje naselbine, podružnice in oddajališča po vseh večjih mestih Evrope tudi v Ameriki in Avstraliji se je že nastanila, povsod skuša pridobivati srca, ki bi pomagala misijonarjem.

6. Vrhovna hiša. Rim (23), via dell' Olmata 16, kjer je tudi mednarodni novicijat.

Kdo je sposoben za pomožno misijonarko?

Izobražene gospodične, pa tudi dekleta preproste šolske izobrazbe, ki želijo vse svoje življenje posvetiti misijonom. Kdor se želi natančneje o tem poučiti, naj se obrne na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- 2. februarja**, praznik Očiščevanja Marijinega.
24. februarja, praznik sv. apostola Matija.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Katekizem za zamorčke.

Kdo izmed blagih čitateljev, velikodušnih čitateljic, bi hotel kateremu ukaželjnemu zamorčku pomagati do toli zaželjenega Katekizma in Zgodb sv. pisma? — „Hm, da,“ boste dejali, „bi že, toda kako?“ — No, da, prav lahko, ako pristopiš k „Zvezi afriškega tiska“ ali pa pomagaš z milodari v ta namen.

Redni udje prispevajo letno 15 Din; **podporni udje** letno 60 Din; **dosmrtni udje** enkratni prispevek 1500 Din; **ustanovniki** enkratni prispevek 5.000 Din. Pristop je naznaniti Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova ul. 1. — Kdor želi podariti zamorčku katekizem, naj blagovoli poslati Din 25.—

Zahvale z darovi.

K. K. za „Kruh sv. Antona“ Din 60.— v čast sv. Petru Klaverju, sv. Mali Tereziki in Mar. Ter. Ledóchowski za ozdravljenje strašne bolezni; A. G. Rodine, v čast sv. Antonu Din 10.—; N. N. v čast sv. Antonu in „materi zamorcev“ Din 25.— ter se še nadalje priporoča; T. B. v čast presv. Trojici gr. Mar. Ter. Ledóchowski Din 10.—; F. B., Ljubljana, v čast sv. Antonu Din 100.—; N. N. v čast sv. Mali Tereziki Din 10.—

Priporočila v molitev.

Studor — Kranj — Gaberje — Ljubljana — Cerklje pri Kranju — Sv. Jurij ob Ščavnici — Tinje — Sv. Ana v Slov. Goricah — Dve neimenovani osebi se priporočata v molitev v zelo veliki potrebi in stiski — N. N. se priporoča sv. Petru Klaverju in sv. Tereziki Deteta Jezusa za milost spoznanja pravega poklica. — N. N. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Mali Tereziki, sv. Antonu, Skofu Slomšku in Mar. Ter. Ledóchowski.

Spomin za umrle.

G. Ana Farkaš, Sv. Jurij ob Ščavnici, velika dobrotnica misijonov in Družbe sv. Petra Klaverja. Naj ji bo obilo plačilo v nebesih! N. Žmave, Sv. Jurij ob Ščavnici — Tolh Mikloš — Brigita Ragin, Grebinj — Mr. Koderman, Ježa — Fr. Gričnik, Sv. Kunigunda — K. Podjavöršek Dolič, — Kostevc, Podgorje — Fr. Kovač, Ambrus.

R. I. P.

Kruh sv. Antona za uboge zamorce.

Družba sv. Petra Klaverja, ki ima namen podpirati afriške misijone, pošlje vse milodare, ki jej dohajajo kot „Kruh sv. Antona“, ubogim afriškim misijonom. Sv. Anton, ki je za časa svojega življenja na svetu tako zelo hrepenel, širiti sveto vero med afriškimi črnci, kaže tudi sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev. Brez prenehanja prihajajo namreč manjši in večji darovi za „Kruh sv. Antona za Afriko“ kot zahvala za uslišane prošnje v najraznovrstnejših potrebah in stiskah.

Obljubi tudi ti, dati kaj za „Kruh za Afriko“, in upati smeš, da sv. Anton usliši tvojo prošnjo, ako je po volji božji. V družbi se pa moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi uslišal sv. Anton njih prošnje, in vsak terek se daruje sv. maša po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antonu.

Darovi naj se blagovolijo poslati na naslov: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.**

Priporočamo.

Devetdnevnice k presv. Srcu Jezusovemu, 32 strani, posebno primerna za prve petke. 1 izvod Din 1[—]; 10 izv. Din 8[—]; 30 izv. Din 20[—].

Litanije Matere dobrega sveta, izvod Din 0-50.

Ščiti presv. Srca Jezusovega, barvasti na kartonu 1 izvod Din 3[—]. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Iz kroga naših čitateljev.

„Milodar za misijone mi je še vedno prinesel nov božji blagoslov.“
R. N.

„Pošiljam Vam 200 Din za odkup enega zamorčka kot zahvalo za milost sv. krsta na današnji dan pred 26 leti. Dajte otroku ime mojega velikega krstnega patrona in častilca Marijinega sv. Alfonza.“
H. Alfonz, kaplan.

„Končno je vendar prišel že dolgo zaželeni dan. Moje največje veselje obstoji v tem, da morem posinoviti enega zamorčka. V ta namen Vam pošlje danes moj mož 1500 Din. Če je mogoče, naj bo zamorčku ime „Peter-Karl“. Kakšno veselje bodo imeli o počitnicah moji otroci, ko jim povem, da imajo sedaj tudi enega ernega brata.“
N. N.

